

De Rode Meeuw

De Rode Meeuw

Martine Pauwels

Met dank aan mijn proeflezers en hun feedback: Vanessa wildeters, Filip Van Buynder, Sonja Van Damme

Ter nagedachtenis van An Claes.

Schrijver: Martine Pauwels
Coverontwerp: Martine Pauwels
ISBN: 9789463182300

©Martine Pauwels

Hoofdstuk 1

Bahamas, 1680

Een houten zeilschip vocht hopeloos tegen de wilde golven, in een koers dat het nooit eerder genomen had. Terugkeren was niet mogelijk, want het werd achtervolgd door een marinevloot, wiens aandacht de piratensloep per ongeluk getrokken had. Er was geen veilige haven in zicht.

De marineschepen, die de boekaniers op de hielen zaten, staakten hun actie. Het schip had geen schijn van kans. Ze gingen hun levens niet wagen om enkele gekke piraten hun dood tegemoet te zien zeilen.

“Kapitein!” werd er geroepen aan boord van het schip in nood, maar de man van achteraan de veertig was de rust zelve, keek naar de hemel en prevelde iets.

“Vader!” riep een jongeman, die hem op de schouder sloeg. “Je jaagt ons de dood in! Misschien dat als we ons overgeven ...”

“Dan hangen we als honden”, snauwde de kapitein, die zijn zoon nogal nors toesprak. “De goden zullen onze gebeden verhoren. Het is nu het juiste moment. We moeten door het portaal. We zullen niet sterven, maar een tijdsprong maken.”

“Geloof je echt die nonsens van die vreemde, zwarte vrouw?”

Vader en zoon hadden allebei dezelfde lange, donkerbruine haren, maar die van de kapitein werden grijs. Beide hadden dezelfde bruine ogen. Hun karakters waren zo verschillend als hun uiterlijke gelijkenissen.

“Jeremy, ga naar binnen, zodat je niet overboord slaat”, beval de kapitein en zijn zoon besloot morrend dat het tijd was om te gaan. Hij voelde dat hij ging sterven en was woest op zichzelf, omdat hij een dierbaar persoon mee op deze dodentocht had genomen

Hij liep naar het tweede niveau. Er waren kanonnen los geslagen. Hij probeerde er niet door geplet te geraken. Machteloos besepte hij dat zijn vader zijn verstand kwijt was, waarna hij zijn vrienden bij elkaar riep.

Het schip waggelde over en weer en ging bijna over kop op de golven, waardoor Jeremy struikelde over een touw, maar nog net op tijd opzij getrokken werd door een andere jongeman, die nog geen twintig was.

“Robin, we zijn er aan”, zuchtte Jeremy.

“Probeer je vader te vertrouwen, anders feesten we straks met zijn allen samen in de hel”, siste Robin, die kleiner was dan Jeremy. Hij had lange

blonde haren en felle, blauwe ogen, die je als ijspriemen konden doorboren.

Er arriveerde nog iemand. Een klein, tener persoon kwam bij de twee jongemannen staan en zei: "We gaan samen."

"Ik voel me rot dat ik je meegenomen heb", bekende Jeremy. "Ik heb je al genoeg in gevaar gebracht."

"En me dan als een rouwende weduwe achterlaten", grinnikte de derde persoon, die haar muts afwierp en een jonge vrouw bleek te zijn.

Ze had dezelfde blonde haren en blauwe ogen als Robin. Ze greep de hand van elk van de mannen.

"Ik ben er klaar voor", zei ze. "Als ik moet sterven, dan samen met mijn man, mijn broertje en mijn oom Henry, maar met die kanonnen geraken we niet in de kombuis."

Robin beet op zijn lip. Hij wilde niet toekijken hoe Jeremy en zijn zus elkaar kusten. Ze waren dik tegen de zin van de kapitein getrouwd. Na een reeks tragische gebeurtenissen had Jennifer besloten zich als man te verkleeden om haar echtgenoot aan boord te vergezellen.

Nog een niveau lager, in de kombuis, was een kleine, mollige, kale man van tegen de veertig zwaar overstuurd. Hij merkte dat hij nog een groter probleem had dan hij eerst dacht en klampte zich vast aan de jongeman die bij hem stond.

"We gaan zinken", zei hij. "Help!"

Zijn paniek maakte geen indruk op zijn scheepsmakker, die met een getrokken mes in zijn handen stond.

"Ik kom die ratten hier voor je afmaken, maar dit gaat me iets te ver", morde de jongeman, die de kok van zich af probeerde te duwen. "Nu moet je niet rond mijn nek hangen."

"Tobias, help!" gilte de kok.

"Soepbeen, laat me los! Dan redden we het misschien", siste de jonge piraat, die de kok wantrouwig aankeek en zich begon af te vragen of hij zijn dolk nog zou gooien naar een loslopende rat, die vanonder een pot ontsnapt was, toen die kantelde door de beweging van het schip, of dat hij de kok al eerder uit zijn lijden zou verlossen.

De kok begon zo hevig te wenen, dat de andere piraat er zich geen raad mee wist en er niet mee opgezet was. Sterven met een hysterische man aan zijn lijf, was niet het lot waar hij op hoopte.

Hij wilde nog iets ondernemen, toen hij merkte dat zijn voeten nat werden. Hij brulde iets, waarvan hij blij was dat Soepbeen hem niet

verstond. Het drong tot hem door dat hij niet meer naar boven ging geraken. Zuchtend legde hij er zich bij neer dat hij gedoemd was. Hij wilde zijn dolk in zijn eigen lichaam planten, toen een stuk hout los schoot, en hem bewusteloos sloeg. Jammerend knielde de kok bij hem neer, waarna ze onder gingen.

Het water begon sneller en sneller binnen te lopen. Het schip zakte weg in de zee. De kapitein had zich teruggetrokken in de kajuit en prevelde een vreemd gebed. Het portaal was geopend en de weg was door het water.

Volgens de geschiedenis verging "De Rode Meeuw" in 1680, in een baai voor de Bahamas, maar de kapitein wist dat zijn schip driehonderd drieëndertig jaar later terug ging keren met zijn bemanning, zonder te beseffen dat er hem een compleet nieuw tijdperk wachtte. Na ruim drie eeuwen was de tijd veranderd en had men geen idee wat men aan de andere kant kon verwachten.

De kapitein verkocht zijn ziel voor eeuwig leven en had zijn bemanning mee genomen op een tocht, waarvan niemand wist hoe die ging aflopen.

Bahamas, 2013

Een vuurtoren verlichtte de baai als een baken, terwijl in het huis dat er mee verbonden was, een meisje zich aan haar computer gezet had en met het nodige opzoekwerk bezig was. De dochter van de vuurtorenwachter was er zich van bewust dat ze een buitenbeentje was. Het was einde mei en haar aandacht was volledig bij de voorbereiding van haar spreekbeurt. Ze was in haar nopjes, dat ze het over haar favoriete thema kon hebben: piraten! Door haar jarenlange passie voor dit onderwerp, was ze zowat een wandelende encyclopedie erover.

Heel haar kamer was in piratenstijl ingericht. Ze had vernomen dat er ooit een schip in de baai gezonken was, juist driehonderd drieëndertig jaar geleden. Het wrak was nooit gevonden, maar er deed zich een gerucht de ronde dat de kapitein zich met zwarte magie bezig hield en dat zijn schip terug ging komen rond deze periode.

"De Rode Meeuw" was een sloep, klein en wendbaar, zoals in die tijd gebruikelijk. De legende wilde dat Thomas Brown, beter bekend als kapitein Bruinbaard zich met occulte praktijken bezig hield en op Hispaniola een voodoo priesteres leerde kennen, die hem allerlei duistere geheimen toevertrouwde.

Zijn thuishaven was Port Royal, de piratenhoofdstad uit die periode, maar hij stond er om bekend heel de Caraïben af te varen en bleek ook een fascinatie te hebben met de Bermuda driehoek. Waarom hij naar deze baai ging, wist niemand.

De dochter van de vuurtorenwachter had haar stereo aangezet. De luide muziek zorgde er voor dat ze haar vader niet had horen binnenkomen. Ze schrok toen ze hem plots in haar kamer zag staan. Ze was een echte metalhead en liet dit merken, door zich regelmatig in bandshirts te hullen.

"Elizabeth", zuchtte hij. "Heb ik eindelijk je aandacht, of moet ik hiervoor een piratenpak aantrekken?"

"Dat laatste zou ik waarderen", antwoordde Elizabeth kalm.

"Goed, ik ga de lichten checken en zou het fijn vinden dat je me even komt helpen. Ik kan niet alles alleen en die piraten van jou zijn al driehonderd jaar dood. Die gaan niet lopen."

Elizabeth trok een lip en knikte. Haar vader had haar hulp nodig en een correcte werking van de vuurtoren was cruciaal voor de veiligheid van de schepen in de baai. Ze stond op en passeerde haar aquarium, waarin de visjes een waarheidsgetrouwe replica van een gezonken piratenschip hadden, om zich in schuil te houden.

Haar vader verbood haar een huisdier, maar ze had hem kunnen overtuigen dat een aquarium een goed middel tegen de stress van het studeren was. Zo had ze hem over de streep gekregen. De bak met vissen was er gekomen voor haar zestiende verjaardag. Ze was ondertussen pas zeventien geworden en had voor die gelegenheid een nieuwe muziekinstallatie bemachtigd, die tot grote ergernis van haar vader luider kon dan de vorige, dan die het net begeven had.

De vuurtorenwachter had er zich bij neergelegd dat zijn dochter een halve jongen was. Boven haar bed hing een Jolly Roger en ze had hier en daar touwen met scheepsknoppen als trapladders hangen. Op de kasten stonden replica's van historische piratenschepen.

Het enige wat nog een beetje een meisjes cachet gaf, was de poster van "Pirates of the Caribbean", die bij de deur hing. Dat waren haar lievelingsfilms en de vuurtorenwachter was blij dat Elizabeth nog enkele vrouwelijke trekjes had.

Ze droeg haar lange, rode haren in een vlecht, was klein van gestalte en een beetje zwaarder dan het gemiddelde meisje uit haar klas. Ze was het gewend dat ze gepest en uitgesloten werd, maar had het opgegeven om zoals de rest te zijn. Haar oren waren versierd met meerdere oorbellen. Een zilveren ring stak door haar rechter neusvleugel.

Ze volgde haar vader naar de vuurtoren en klom de hoge trap op. Dat leek haar meteen goed voor haar conditie. Ze had geen hoogtevrees. Soms kon ze uren naar de baai zitten gapen.

De avond viel. Elizabeth genoot ervan om hoog bij het licht in de toren te zitten. Ze volgde de lichtstraal en keek naar het water in de baai, toen ze plots iets zag roeren. Het was alsof ze een groot, massief voorwerp uit de diepte zag opduiken.

Haar eerste gok was een walvis, maar toen ze goed keek, merkte ze de contouren van een schip op, dat zomaar uit de zee leek te komen.

Elizabeth voelde haar hart sneller slaan. Wat als de legende waar was? Was "De Rode Meeuw" terug?

Plots was de lichtstraal weg en werd dat deel van de baai terug donker. Had ze gedroomd? Misschien was ze te druk bezig geweest met haar schoolwerk en er zo in opgegaan, dat ze spoken zag. Dat moest het wel zijn.

Uiteindelijk ging ze terug naar beneden, merkte dat het al later werd en dat ze moe was. Het weekend was gedaan en ze besliste op tijd onder de wol te kruipen. Ze wilde goed uitgeslapen zijn, om de volgende dag de pestkoppen van haar klas voor te zijn.

Ondertussen vaarde "De Rode Meeuw" haar vertrouwde geheime schuilplaats, dicht bij de baai binnen. De piraten waren zich er niet van bewust dat ze in een nieuw tijdperk terechtgekomen waren en dat ze voor nieuwe uitdagingen gingen komen te staan.

Jeremy wist nog niet dat het plan van zijn vader gelukt was. Hij begreep niet hoe ze levend uit de storm gekomen waren. Het enige wat hem interesseerde, was om samen met zijn vrouw weg te geraken van zijn vader en zich te settelen. Hij wist dat Robin aan zijn kant stond en dat ook de scheepskok op de hoogte was van zijn plan.

Eigenlijk waren Jeremy, Robin en de scheepskok de enige mannen aan boord, die wisten dat Jimmy, de scheepsjongen, Jennifer was en ouder dan haar broer Robin, die haar mee vergezelde en een dubbelrol speelde, omdat de kapitein de jongen als vertrouweling had uitgekozen. De jonge piraat probeerde zijn natte pistolen te drogen. Hij was de beste scherpshutter aan boord. In de sjaal rond zijn middel verborg hij meestal meerdere schietklare wapens. Zijn degen had hij ook bij de hand.

De jongen was voor velen een mysterie. Hij was niet erg spraakzaam, maar Jennifer kende haar broertje. Ze wist wat er in hem omging. In de

grond wachtte hij zijn tijd af om zijn slag te slaan. Hij kon het goed verbergen, maar had zijn reden om de kapitein te haten.

De kapitein had hem die naam gegeven, toen hij als een klein blozend jongetje voor hem stond, jaren geleden. Zijn echte naam was Robert Hawke, maar hij was het zo gewend om Robin genoemd te worden, dat hij dit als zijn echte naam aanzag.

“Als alles volgens plan gaat, smeren we hem morgen”, dacht hij in zichzelf, terwijl hij even een veelzeggende blik met zijn zus en Jeremy wisselde.

De jongen was achttien, maar had geen idee hoeveel mensen hij al het graf in geholpen had. Hij was een meedogenloze vechter. Jennifer snapte dat haar broer een gebroken ziel was.

Hij had zich van zijn emoties afgescheiden en kon soms uren voor zich uit zitten staren, zonder een woord te zeggen. Soms verkoos hij zijn tamme rat en een zeemeeuw als gezelschap boven medemensen.

Hij greep de bruine rat, die een gouden ooring droeg en stopte het diertje in zijn tas. Niemand leek hem te begrijpen. Jennifer had ooit gezien hoe hij zonder verpinken mannen de keel over sneed, terwijl hij geen dier kwaad kon doen. Een jong ratje dat hij moest vangen, liet hij leven en werd zijn gezelschap, net als de jonge zeemeeuw, die hij redde en die hem bleef vergezellen.

Jennifer begreep dat haar broer een gevoelige jongen was, maar langs de andere kant een meedogenloze piraat. Hij had een fundamenteel wantrouwen tegenover mensen ontwikkeld en hechtte zich meer aan dieren.

De jongeman kon de slaap niet vatten. Er klopte iets niet. Soms kon hij dingen aanvoelen, die hij niet kon verklaren en stond dikwijls op wacht, zonder dat hij begreep waarom maar dat het achteraf duidelijk werd. Hij vertrouwde de kapitein maar zover hij deze zag en besepte dat deze hem in vertrouwen nam, om de plannen van zijn zoon te dwarsbomen.

Robin kon zich aan alles verwachten en was altijd alert. Hij had een hartsgrondige hekel aan het gros van de mannen rondom hem, maar hield zijn gezicht neutraal en zijn pistolen bij de hand.

Hij schrok, toen hij iemand hoorde naderen en hij staarde een andere jongeman even aan, waarna hij opmerkte: “Tobias, je ziet er niet echt vrolijk uit.”

“Nee, jouw jammerende oom rond mijn oren, was niet echt aangenaam”, bekende Tobias, terwijl hij Robin met zijn indringende, groene ogen aankeek. “Wat jij met Jeremy ook van plan bent, ik hoop dat je weet dat ik je geen mes in de rug steek.”

“Dat weet ik”, zuchtte Robin, die verveeld zat met het feit dat hij en Tobias goed overeen kwamen, maar dat deze met Jeremy de laatste tijd als kat en hond waren.

“Ik blijf bij de kapitein”, zei Tobias. “Tot nader order. Laten we eerst even opdrogen en daarna hopen dat de rumkruiken nog heel zijn, want ik denk dat ik het kan gebruiken.”

“Jij niet alleen”, fluisterde Robin, die zich de scheidsrechter tussen zijn twee beste vrienden voelde.

Beide waren ouder en Jeremy was zijn schoonbroer, met wie hij een goede band had, terwijl Tobias meer zijn maatje was, waar hij soms stomdronken gekke stoten mee beleefde. Hij was aan beide gehecht en hoopte dat hun misverstanden ooit uitgepraat geraakten. Het waren twee compleet verschillende persoonlijkheden. Hij kon hen beide goed hebben en omgekeerd.

Ondanks de goede planning, kon Elizabeth de slaap niet vatten. Ze bleef maar denken aan wat ze gezien had. Wat als haar ogen haar niet bedrogen? Wat als de legende waar was en het beruchte piratenschip terug was?

Ze besloot niet te liggen draaien en kwam uit bed, waarna ze haar computer terug startte. Een slapeloze nacht kon ze nog aan, maar de verveling niet. Ze vond het tijdverspilling en besloot nog wat op te zoeken.

Het idee dat er misschien een echt historisch piratenschip uit de zeventiende eeuw was opgedoken, hield haar uit haar slaap. Ze ging op zoek naar alles wat ze wist over kapitein Bruinbaard. Er was echter weinig concreet over te vinden. Ze wist alleen dat hij rond 1650 op Jamaica arriveerde in Port Royal, waar hij iets later trouwde en een zoon kreeg.

Die informatie stond op de website van haar grote idool: archeoloog Matthew Jenkins, die zich met piraten bezig hield en een hele special over “De Rode Meeuw” gemaakt had voor National Geographic.

Meer was er niet te vinden. Hoe meer antwoorden ze zocht, hoe meer vragen er in haar opdoken. Diep in haar binnenste wenste ze dat ze het de piraten zelf kon vragen. De goede raad dat je altijd moest uitkijken met wat je wenste, sloeg ze hierbij in de wind.

Een stemmetje in haar zei dat de legende waar was, omdat ze een stuk van haar ziel op het schip had. Ze wist dat het absurd was, al had ze een jaar eerder het gevoel dat er een geest bij haar was, die haar zocht.

Een meisje van haar klas had haar ooit meegenomen naar een medium, die een seance hield. Ze beweerde dat Elizabeth een tweelingziel had, die op het schip zat en dat het andere meisje ook op iemand wachtte.

Cindy was de dochter van de commissaris, die de beste vriend van de vuurtorenwachter was. De laatste tijd deed ze venijnig tegen Elizabeth. Ze had er hartelijk om gelachen. Heel dat gedoe van tweelingzielen en incarnatie hadden haar geamuseerd, maar geen diepere indruk gemaakt, terwijl het voor Elisabeth steek hield.

Elizabeth had afstand genomen van Cindy en merkte dat ze een goede vriendin miste, maar sinds die liever bij de hippe click hoorde, was hun band compleet verzuurd. Ze voelde dat haar voormalige vriendin zichzelf niet was en hoopte dat ze ooit ging bijdraaien.

De dochter van de vuurtorenwachter wilde de waarheid achter "De Rode Meeuw" ontdekken en stond meer open voor spiritualiteit dan haar voormalige vriendin. Wat als het waar was en ze het andere deel van haar ziel zou vinden?

Het meisje zat er niets mee in dat ze nog steeds single was. Ze had geen zin om mee te doen met de praatjes van anderen en trok zich niets aan van de roddels die over haar verspreid werden, onder andere door Cindy.

Elizabeth voelde aan dat er iemand voor haar was en dat ze hem ging vinden. Ze had er alleen nog niet bij stilgestaan, hoe je met een echte, zeventiende-eeuwse boekancier moest omgaan.

Dat alles voor haar snel duidelijk ging worden, kon ze op dat moment niet raden. Uiteindelijk dommelde ze in met haar hoofd op het toetsenbord, vlak voor haar wekker afging.

Hoofdstuk 2

Geeuwend zat Elizabeth aan de ontbijttafel. Haar vader sliep als vermoord en had niet door dat ze heel de nacht online was. De vermoeidheid begon haar te vellen, maar ze wilde er niet aan toegeven. Nadat ze gegeten had, pakte ze haar rugzak op de schouders, nam haar fiets en vertrok naar school. Ze zou er niet aan denken, wat het zou betekenen, moest de legende waar zijn en er echt een kapitein door middel van zwarte magie met zijn schip en bemanningsleden door de tijd gereisd zijn.

Negen kansen op tien was het niet waar. Haar visioenen hadden haar wakker gehouden. Ze fietste zo snel mogelijk door een afgelegen stuk bos, waar weinig mensen kwamen. Normaal deed het haar deugd en voelde ze zich één met de natuur. Nu was ze niet op haar gemak. Ze voelde zich bekeken.

Nog voor ze het door had, viel ze van haar fiets, omdat ze een touw, laag bij de grond gespannen over de weg, niet gezien had. Ze kroop recht, waarna ze plots omsingeld was. Uit de struiken verschenen mannen in historische piratenkostuums en ze slikte, toen ze pistolen en degens op haar gericht zag.

Ze moest het hoofd koel houden en begreep dat het de bemanning van "De Rode Meeuw" was. Het slim spelen, was de boodschap. Ze had technologie, die zij nog niet hadden. Het viel haar op dat enkele mannen onder de indruk waren van haar rijwiel en dat ze dat in hun tijd nog niet kenden.

Een man van achteraan de veertig trad naar voren en ze wist meteen dat het kapitein Bruinbaard moest zijn. Hij was groot en wat gezet. Zijn kleren waren versleten, maar hij straalde gezag uit.

Hij had een lange, bruine baard, die een groot stuk over zijn borst kwam en hij keek het jonge meisje verwonderd aan. Haar jeans en sweater waren niet de kleding die hij van een vrouw gewend was. Het vreemde ding waar ze op reed, was hem ook onbekend.

Elizabeth besloot dat ze best zijn ego kon strelen en zei: "Thomas Brown? Beter bekend als kapitein Bruinbaard? We spreken nu nog over je. Welkom in 2013."

De kapitein keek het roodharige meisje verwonderd aan. Zijn tijdsprong was geluk. Hij voelde zich vereerd en anderzijds ook ongemakkelijk. Hij wist dat de tijd veranderd was en dat hij het tegen nieuwe magie moest opnemen.

“Wel, dan zijn ze me na meer dan driehonderd jaar nog niet vergeten”, grinnikte hij. “En met wie heb ik het genoeg?”

“Elizabeth McBride, maar je mag me Lizzy noemen”, antwoordde Elizabeth zelfverzekerd. Ze zag het als een unieke kans echte piraten uit de Gouden Eeuw te ontmoeten.

De kapitein wenkte iemand en Elizabeth kon niet ontkennen dat haar hart plots sneller ging slaan, toen een jongen van ongeveer haar leeftijd naar voor trad.

Ze vond de kapitein alles behalve een aantrekkelijke man, maar de jongen naast hem, fascineerde haar meteen. Zijn felle, blauwe ogen waren op haar gericht en ze probeerde niet te smelten. Ze vond hem knap en begreep niet wat haar bezielde.

“Robin, bewaak haar! Ik zal straks beslissen of ze onze gast of gevangene is”, hoorde ze de kapitein tegen de jongen zeggen.

Robin knikte en ging naar haar toe. Zijn lange, goudblonde haren wapperden in de wind. Ze merkte dat hij tot de tanden gewapend was.

“De kapitein wil je mee aan boord”, zei hij kalm. “Ik zou maar niet moeilijk doen.”

Elizabeth knikte en besloot vrijwillig de jonge piraat te volgen. Ze moest spijbelen, maar had er een goede reden voor. Hij gaf haar een vertrouwd gevoel, dat ze niet kon plaatsen.

Robin merkte dat ze hem aanstaarde op een manier, die hij probeerde te negeren. Ze kwam hem akelig bekend voor, terwijl hij zeker was dat hij haar nog nooit gezien had. Hij herinnerde zich een raar visioen dat hij als een droom aanzag, maar nu realiteit was.

Hij besloot dat ze zijn plannen om er met Jeremy, zijn zus en de scheepskok vandoor te gaan, grondig in de war dreigde te sturen. Alleen besepte hij dat ze er niets aan kon doen en wilde hij het niet op haar uitwerken.

Hij was er nog niet uit wat hij met het meisje ging doen, maar was opgelucht dat hij met haar terug naar het schip mocht, terwijl de rest van de bemanning verder ging om het nabije dorp te plunderen. Dat ging voor de nodige sensatie zorgen, gezien de tijden veranderd waren. Hij wilde niet toegeven aan het feit dat haar stoutmoedigheid hem raakte. Hij was onder de indruk van het vreemde meisje, dat in zijn ogen als man gekleed was, om een andere reden dan zijn zus. Ze verborg haar vrouwelijkheid niet uitdrukkelijk en hij vond haar een mysterieus wezen, dat hij beter wilde leren kennen.

Terwijl hij met haar naar het schip liep, keek hij over zijn schouder en zag dat Tobias hem even nakeek, voor hij de groep volgde. De jongeman draaide zich daarna met een grijns op zijn gezicht om. Robin begreep het niet.

Zijn aandacht ging weer naar Elisabeth en hij stond er niet bij stil dat hij tijdens een koortsaanval ooit een meisje beschreef, die op haar leek. Tobias had binnenpretjes. Hij kende zijn vriend goed genoeg om te weten dat die een dubieuze houding had, als het op vrouwen aankwam en dacht er het zijne van.

Elisabeth had de non verbale communicatie tussen de twee jongen mannen niet opgemerkt en voelde haar hart sneller slaan, toen ze een verborgen grot binnen geleid werd en daar het schip zag liggen. Ze was omringd door echte piraten. De verhalen waren waar: "De Rode Meeuw" was nooit vergaan, maar door de tijd gereisd.

Het kon haar niet schelen dat ze een dag op school miste. Dit betekende meer voor haar. Ze merkte dat de mannen een uitgesproken lijfgeur hadden en er geen lichaamshygiëne op na hielden, zoals zij het gewend was.

Ze was in het gezelschap van een echte boekanier uit de zeventiende eeuw en probeerde door haar mond te ademen, om haar neus niet te kwellen, want ze moest toegeven dat het schip enorm stonk en dat Robin apart nog te doen was, tegenover de groep mannen. Ze probeerde zich in te beelden, daar haar deodorant misschien hetzelfde effect op hen had.

Toch vond ze Robin aantrekkelijk. Ze probeerde nuchter te denken en er niet aan toe te geven. Ze was er zich van bewust dat ze niet het mooiste en aantrekkelijkste meisje was en dat hij haar negen kansen op tien ging afwijzen;

Ze werd mee aan boord geleid, toen plots haar gsm ging en Robin geschrokken opzij sprong. Hij stond versteld, toen ze met iemand praatte door een voor hem vreemd voorwerp. Het was haar vader, die gebeld was door de school, omdat ze niet was komen opdagen.

"Pa, ik ben in orde", zei ze. "Nee, ik leg het vanavond uit. Ik ben niet bewust aan het spijbelen. Het is overmacht. Mijn fiets heeft het begeven en ik heb me flink pijn gedaan."

"Kom dan snel naar huis."

"Straks, pa."

Ze legde op en merkte dat Robin haar vreemd bekeek, waarna ze opmerkte: "Mijn vader maakt zich zorgen om mij. Ik kan beter vanavond thuis zijn."

De jongen wist niet wat hij moest zeggen. Hij was naar zijn inzicht met een heks aan zijn lot overgeleverd en vroeg zich af of de kapitein zelf geen schrik had van het vreemde meisje. Zelf vond hij haar eerder aandoenlijk dan eng. Hij kreeg het gevoel dat haar krachten logisch te verklaren waren, al kon hij het niet vatten.

"Ik snap je magie niet", fluisterde hij in haar oor. "Maar ik weet dat je iets verbergt."

"Misschien ben ik liever hier dan thuis", merkte ze op.

Robin wilde niet laten merken dat hij haar fascinerend vond. Ze had kennis, die hij niet had. Hierdoor besloot hij haar het voordeel van de twijfel te geven. Hij wilde niet toegeven dat hij haar naast fascinerend ook mooi vond.

Zijn blik kruiste die van Jeremy, die samen met Jennifer nog aan boord was en begreep wat hem bezielde om zijn zus vermomd als man mee aan boord te nemen. Hij merkte dat hij Elizabeth beter wilde leren kennen en er van genoot dat ze in zijn buurt was.

Het meisje vond de andere jongeman, die op het dek stond, ook knap, maar anders. Ze merkte dat hij en Robin teken naar elkaar deden en probeerde niet tussenbeide te komen. Ze waren niet alleen op het schip, wat haar logisch leek.

Het viel Elizabeth op dat de andere jongeman wat ouder was dan Robin en veel groter en forser gebouwd. Er vielen haar gelijkenissen tussen hem en de kapitein op. De eerder kleine, smalle figuur naast hem kon ze moeilijk plaatsen, maar ze gokte dat het een jongen van rond de twaalf was. Het tweetal trok zich terug op de andere kant van het dek.

Robin had geen idee wat hij met Elizabeth moest doen en besloot haar in het ruim onder te brengen. Hij hield haar liever te vriend, gezien hij vermoedde dat ze hem mogelijk te baas kon met haar vreemde magie.

De stank aan boord was amper te harden. Elizabeth voelde haar maag draaien en haar keel voelde aan als een cactus. Zo romantisch was het piratenschip, dat meer een donkere, kille kruipkelder leek, achteraf bekeken niet.

Robin greep een kruik en nam enkele teugen, waarna hij de vragende blik van zijn gaste op hem gericht zag. Hij overhandigde ze haar. Elizabeth nam ze dankbaar aan, zette ze aan haar lippen, nam een ruime slok en kreeg het gevoel dat haar mond in brand stond.

Verwonderd staarde ze Robin aan en morde: "Wat is dat?"

Robin begon te lachen en grinnikte: "Dacht je dat het water was? Dat is zelfmoord hier. Het is rum."

Elizabeth, die nog nooit van haar leven alcohol gedronken had, keek hem met grote ogen aan en bekende: "Als mijn vader weet dat ik dit drink, vermoordt hij me."

"Dat zou me verbazen", bekende Robin. "Als dat zijn stem is in dat rare ding van je was, klonk hij bezorgd."

Elizabeth besloot nog een slok rum te nemen en wilde niet toegeven dat ze dronken wilde worden om zich van haar vader af te zetten. Zelf was hij ook niet altijd even nuchter, dus vond ze dat hij weinig te zeggen had.

"Hij wil me onder de knoet houden", zuchtte Elizabeth. "Hoe heet jij trouwens?"

"Robin, zo noemt iedereen me", antwoordde Robin. "Officieel heet ik Robert, maar daar luister ik niet naar."

"We zitten hier met elkaar opgeschept", merkte Elizabeth op, die vond dat zijn taal soms wat archaisch klonk en merkte dat hij haar ook niet altijd begreep.

"De kapitein wil dat ik je in de gaten hou."

"En als hij je vraagt om over boord te springen?"

Robin keek haar even verbaasd aan. Ze zag zijn ogen schitteren in de donkere ruimte en daagde hem uit, waardoor hij even met zijn mond vol tanden stond. Toen kreeg hij een ingeving.

"Dan denk ik dat ik hem zal zeggen, dat ik dat na hem zal doen", grinnikte hij, waarna hij weer een slok rum nam en de kruik aan haar gaf.

Elizabeth merkte dat ze samen van één kruik aan het drinken waren en merkte dat ze stilaan gewend geraakte aan zijn lijfgeur. Ze vond hem indringend en mannelijk en genoot van zijn gezelschap.

"Krijg geen verkeerde indruk van mij", zei Robin kalm. "Ik ben een piraat en als de kapitein me vraagt om je koud te maken ..."

"Dan zou je het doen."

"Stop met je veronderstellingen. Je lijkt wel dronken van twee slokken."

"Ik heb nog nooit gedronken."

Elizabeth merkte dat ze licht in haar hoofd werd en besloot nog enkele teugen van de rum te drinken. Het feit dat hij uit dezelfde kruik dronk, deed haar er nog meer naar verlangen. Wat bezielde haar?

Er overkwam haar iets onmogelijk. Ze vond jongens hatelijk en stom, maar beseftte plots dat ze tegen al haar verwachtingen in, het voor deze mysterieuze, jonge piraat te pakken kreeg.

Dit gevoel was haar compleet nieuw . Ze was het gewend dat meisjes uit haar klas over jongens praatten en er mee rondhingen, maar ze vond het altijd een ver van haar bed show. Ze had zich er bij neergelegd, dat ze niet vatbaar was voor romantische gevoelens.

Ze was een gelukkige vrijgezel en wilde nooit verliefd worden. Nu ging haar hart sneller slaan voor een piraat van meer dan driehonderd jaar oud, die ze amper kende. Ze stak het op de rum. Wat kon haar anders bezielen?

Terwijl ze Robin aankeek, voelde ze een kleine tong tegen haar hand . Ze schrok, toen ze gelikt werd door een rat. Verbaasd keek Elizabeth ze aan en merkte dat het knaagdier een oorringetje had, waarna ze het verwonderd over de kop streelde.

"Je hebt mijn bandiet Bliksem gevonden", grinnikte Robin. "Met die oorring herken ik hem van de rest, die me soms bijten en zo weet iedereen aan boord, dat ze die rat met rust moeten laten."

"Dus hij is je huisdier", zei Elizabeth. "Ik dacht dat piraten papegaaien hadden, maar ik heb me blijkbaar vergist."

"Ik heb nog een vogel", bekende Robin en hij floot even, waarna er plots een grote zeemeeuw tevoorschijn kwam.

"Jij hebt hier een hele dierentuin", merkte Elizabeth verwonderd op. "Waarom laat de kapitein ons alleen?"

"De andere mannen zijn bang van je. Dat rare ding waar je mee praat is nogal eng en je kleedt je als een man. Ik ben niet zo bang van hekserij. De kapitein ook niet, maar de rest van de mannen zullen je niet meteen lastig vallen als ze nuchter zijn."

"Wat is hier onder dit dek?"

"De kanonnen."

"Zalig! Mag ik die eens bekijken?"

Robin keek haar verbaasd aan en stamelde: "Hoeveel rum heb jij op? Ik denk nog niet genoeg."

"Waarom?"

Robin haalde zijn schouders op en bekende: "Ik ken weinig vrouwen die broeken dragen en dol zijn op kanonnen. Laat mij hier maar aan boord bij de mannen, dan weet ik waar ik aan toe ben. Ik denk over alles het mijne."

"Ik ken dat gevoel", zuchtte Elizabeth. "Ik heb eerlijk gezegd een grondige hekel aan mannen. Je kan er nooit goed voor doen. Ze hebben

altijd commentaar: je bent te dik , te lelijk, te bazig en uiteindelijk hebben ze altijd een reden om je te gebruiken en te dumpen. Ik doe daar niet aan mee. Ik zal mezelf wel redden.”

Ze beet op haar lip en merkte dat Robin haar verwonderd aangaapte. Hij was niet gewend dat een andere vrouw dan zijn zus haar mening tegen hem zei. Ze had iets weg van Jennifer, die elke man die haar niet aanstond zou afmaken, maar dan weer hopeloos achter Jeremy holde, op een manier dat het voor hem soms onlogisch was.

Ze greep de kruik, nam nog een slok van het bittere goedje en vroeg zich af wat ze van de jonge piraat wilde. Wilde ze hem aantrekken of afstoten? Ze had geen idee meer wat hij van haar dacht.

“Ik verwacht de rest van de mannen hier niet zo snel terug”, zei hij. “Wil je een rondleiding op het schip?”

Op dat moment ging haar gsm weer en Elizabeth zette hem prompt af, waarna ze fluisterde: “Mijn vader weer. Die wil dat ik naar school vertrek en ik wil hem even niet horen. Hij gaat toch niet geloven waar ik ben.”

“Is hij dan geen toveraar of zo?”

“Nee, dit is geen magie, maar technologie”, verklaarde Elizabeth. “Mensen geloven in deze tijd niet meer in heksen. Dit ding versterkt de stem van mijn vader, stuurt het de ruimte in en daar hebben we toestellen, die satellieten heten en rond de aarde draaien, die mijn vader zijn woorden terug naar mij sturen.”

Ze merkte dat de jonge piraat er compleet niets van begreep en hoofdschuddend zuchtte hij: “En dan geloof je niet in heksen, maar wel in dingen in de ruimte. Hoe denk je dat je alles klaar krijgt, zonder magie?”

Elizabeth stond samen met hem op en wilde niet toegeven dat ze dronken was, terwijl ze hem op de smalle, steile ladder naar beneden volgde. Het schip was er nog donkerder dan ze verwachtte.

Ze volgde hem door de smalle, stinkende, zwarte kruipruimte en besefte nu pas dat het leven op een piratenschip alles behalve comfortabel was. Ze zag geen hand voor ogen. Hij leidde haar op de tast, naar een ruimte waar meer licht was.

Verwonderd keek ze naar de kanonnen, de tonnen kruid en het hele wapenarsenaal aan boord. Ze was dankbaar dat Robin haar een rondleiding gaf. Haar ogen wende stilaan aan het donker.

“Waar is iedereen?” vroeg ze, terwijl ze helemaal beneden aan het roer en de kombuis kwamen.

“De buurt gaan verkennen”, antwoordde Robin. “Ik denk trouwens dat we toch niet helemaal alleen zijn. Soepbeen is nog in de kombuis en Jeremy hangt hier ook nog rond, liefst zo ver mogelijk van zijn vader en zo dicht mogelijk bij ... Laat maar zitten.”

Ze zag een kale man van rond de veertig bezig tussen de potten en de pannen, waarna hij even opkeek en siste: “Robin, moet je die heks hier meebrengen? Straks denken de mannen echt dat ik ze probeer te vergiftigen.”

“Leer dan eerst koken”, pikte Robin er op in. “Ik vrees dat we ruim driehonderd jaar verder zijn. De wereld is, grondig veranderd. Elizabeth spreekt hier over dingen, die ik niet kan vatten.”

“Als ze wat extra proviand kunnen meebrengen”, gromde de kok. “Ik denk dat we anders mannen aan scheurbuik gaan verliezen.”

“We kennen de kapitein”, zuchtte Robin.

“Ik sta meer achter Jeremy. Die is gelukkig zijn vader niet”, ging de kok verder. “Nu zijn we plots in een andere tijd en met een heks aan boord, net als we klaar waren met onze plannen.”

Hij wierp een blik op Elizabeth en zweeg, waarna Robin zei: “Ze komt met ons mee. Ze mag niet in handen van de kapitein blijven. Zeg dat tegen Jeremy, of ik zeg het hem, zodra we hem te pakken krijgen.”

“Ik wil niet met een heks opgeschept zitten”, stamelde de kok en Elizabeth merkte dat hij echt bang van haar was.

Het viel haar op dat Robin haar op zijn manier aan het testen was. Hij was er zich van bewust dat ze gelijk kon hebben en dat de wereld er sinds de tijdsprong zo anders uitzag, dat hij hulp van iemand uit zijn nieuwe tijdperk kon gebruiken.

Als hij echt in het jaar 2013 terechtgekomen was, waar hij niet meer aan twijfelde, wist hij dat hij negen kansen op tien niet meer terug kon. Wat hing hem nog boven het hoofd? Hij aanzag de magie van de kapitein meer als een vloek dan een zegen.

De ochtend ervoor was zijn leven nog simpel. Hij wist wie hij was en waar, maar nu waren als zijn zekerheden weggevallen. Iets in hem zei dat de tijd van de piraterij gedaan was en dat hij andere verantwoordelijkheden ging moeten opnemen, wilde hij in deze nieuwe eeuw overleven.

Elizabeth klom samen met Robin terug op het dek. Soepbeen hadden ze morrend in zijn kombuis achtergelaten. Nu pas zag Elizabeth dat ze in een onderwatergrot waren. Ze keek op naar het hoge gewelf en de mast van het schip, die het bijna raakte.

“Je lijkt me klaar om in het want te klimmen en op de ra te gaan zitten”, grinnikte Robin, terwijl hij haar blik volgde. “Of misschien in het kraaiennest?”

“Ik heb geen hoogtevrees en zit graag de baai te bekijken vanuit mijn vaders vuurtoren”, bekende Elizabeth.

Ze keken elkaar aan en besloten om ter snelst in het touwenwerk te klimmen. Elizabeth stond versteld hoe snel Robin zich naar boven werkte. Hij klom behendig als een aapje, terwijl ze amper haar voeten in de waggelende touwen kon houden. Ze moest toegeven dat hij gewonnen had.

Met enkele minuten vertraging arriveerde ze op het hoogste dwarshout waar de zeilen om gewikkeld hingen en waar hij op zat, met zijn rug tegen de mast. Hij stak zijn arm uit en hielp haar mee op de ra, waarna ze verbaasd naar beneden keek.

“Dit is toch iets enger dan de vuurtoren”, bekende ze.

Robin merkte dat ze onzeker werd en trok haar tegen zich aan. Ze zaten op het dwarshout als op een paard. Elizabeth voelde het schip waggelen.

“Je moet niet bang zijn. Ik ga je niet laten vallen”, fluisterde hij in haar oor, terwijl hij zijn armen stevig rond haar middel hield. “Ik help je naar beneden.”

Ze knikte en besloot niet tegen te werken. De zin om nog verder naar het kraaiennest vlak boven hen te klimmen, was haar al ontgaan. Ze voelde dat het schip in het water lag en lichtjes schommelde, waardoor ze zich door elkaar geschud voelde.

Toch voelde ze zich veilig, omdat Robin bij haar was. Ze leunde onbewust tegen hem en werd gewaar dat hij haar een geborgen gevoel gaf. Hij was een zwaar gewapende piraat. Als hij haar iets wilde aandoen, had hij het al lang gedaan.

Robin wist niet goed hoe hij het vreemde meisje moest bekijken. Hij vond haar mateloos fascinerend. Ze was anders dan de meisjes die hij gewend was tegen te komen in de havens in zijn tijd. Hij genoot ervan om haar dicht bij hem te hebben en kreeg het gevoel dat ze hem vanbinnen in brand zette. Iets in hem verlangde om eeuwig bij haar te blijven zitten, toen de realiteit tot hem doordrong.

Beneden zag hij de kapitein met de rest van de bemanning naderen. Hij besloot samen met Elizabeth, die zich stilaan minder angstig voelde, naar beneden te klimmen.

De kapitein keek het vreemde meisje aan en moest toegeven dat hij en zijn mannen meer dingen gezien hadden, die ze niet konden verklaren. Hij beseftte dat zijn schip de toekomst in sturen, er voor gezorgd had, dat niets bekend nog overeind stond en dat de mannen de schrik van hun leven beleefden, toen ze bijna aangereden werden door supersnelle metalen koetsen, die vanzelf leken te rijden.

Elizabeth wist dat het auto's waren, maar ze probeerde in de tijdsgeest van de piraten te denken. Haar aandacht ging meer naar Robin dan naar de kapitein. Ze zag hem met een andere man praten, die ze half de twintig gokte. Er stond nog een derde persoon bij, die wat kleiner en fijner van bouw was. Ze had het tweetal op het dek gezien en beseftte dat hij iets met hen afsprak. De grote, donkerharige jongeman bleek de zoon van de kapitein te zijn.

Robin zette haar inwendig in brand. Ze negeerde ondertussen de wantrouwige blikken van de andere mannen, die ze alles behalve aantrekkelijk vond, op twee na: de grotere kerel waar Robin mee stond te praten en een andere piraat, die ze op een afstand zag zitten en bewust negeerde.

Ze merkte dat zelfs de kapitein voor haar op zijn hoede was en beseftte dat ze met haar gsm de hulpdiensten kon bellen. Alleen deed ze het niet. Ze wilde de politie niet naar de piraten sturen en een confrontatie uitlokken, die fataal kon aflopen.

Haar vader miste haar en wilde haar thuis hebben. Een deel van haar verlangde naar haar eigen kamer, maar een ander deel naar Robin. Ze wilde dat ze hem kon meenemen en kennis laten maken met haar leefwereld.

Ze voelde zijn blik op haar en begreep dat hij haar verlangens deelde. Moderne technologie maakte hem meer nieuwsgierig dan bang. Hij was graag dicht bij Elizabeth, die hem een geborgen gevoel gaf.

Het viel haar op dat de grotere man met de bruine haren en de kleine, fijne jongen die bij Robin waren, zich samen in een hoek terugtrokken. Er hing spanning in de lucht, alsof er iets op til was.

Ze merkte dat de andere jonge piraat, met de lange, lichtbruine haren, die haar ook opgevallen was, zich afzijdig hield, maar even naar Robin keek. Het viel haar op dat Robin die andere man moest kennen, maar er bewust geen contact mee zocht.

Robin week niet van Elizabeths zijde en beschermde haar tegen de rest van de bemanning. Hij wist tot wat de mannen in staat waren en dat ze al meer dan driehonderd jaar geen vrouw gezien hadden. Hun

driften zouden hun angsten kunnen overstijgen en hij wilde niet dat Elizabeth hun volgende slachtoffer werd.

Onbewust sloeg hij zijn arm om haar heen en trok haar tegen zich aan, waarbij hij zich een beetje onbeholpen voelde. Meisjes waren compleet nieuw voor hem en zijn blik zocht onbewust die van Tobias, die apart zat en van een kruik rum nipte.

Hij wist dat zijn iets oudere vriend een held was in meisjes versieren, terwijl hij er zelf niets van bakte. Op dat moment wilde hij Tobias om raad vragen. Hij voelde zich compleet belachelijk.

Tobias merkte dat Robin hem onbeholpen aangaapte en wierp hem een moedgevende glimlach toe, terwijl hij zelf in gedachten verzonken leek. Elizabeth voelde dat Robin en de andere piraat een goede band hadden. Ze moest toegeven dat ze de andere jongeman intrigerend vond.

Ze leunde tegen Robin en verlangde naar hem op een manier die ze enkel kon verklaren door de voorspelling van het medium. De twee delen van de ziel hadden elkaar gevonden. Ze vertrouwde er op dat Robin haar van het schip ging helpen ontsnappen.

De kapitein straalde onrust uit en wist niet goed wat hij met Elizabeth moest doen. Hij had geen idee dat zijn zoon plannen had om te ontsnappen, samen met Robin, de scheepsjongen, die eigenlijk zijn schoondochter was, de kok en de gevangene.

Hoofdstuk 3

Geïrriteerd keek de vuurtorenwachter de commissaris aan. De twee mannen waren beste vrienden en kenden elkaar goed genoeg om te weten dat ze op hun woorden en tellen moesten letten. Beide waren gemiddeld van gestalte. De commissaris had korte, lichtbruine haren en zijn grote, grijze ogen, leken nog groter vanachter zijn brilglazen.

"Mijn dochter is niet op school en neemt haar gsm niet op", zuchtte de vuurtorenwachter. "Ik weet echt niet waar ze is."

"John, ik weet het", pikte de commissaris er op in. Beide mannen waren even oud en voormalig klasgenoten. "Maar ik krijg hier veel meldingen binnen. Mensen hebben hier blijkbaar gekken in piratenpakken zien rondlopen. Er is op een auto geschoten, met loodkogels van een oud pistool. Jouw dochter is gek op piraten. Ze heeft er toevallig toch niets mee te maken?"

"Harry, ik zweer het je, Elizabeth hangt niet rond met criminelen. Ben je zeker dat ze niet ontvoerd is? Je zegt dat er verschillende mensen zijn overvallen door "piraten"? Waar slaat dat op?"

"Een oud dametje kreeg het mes op de keel, terwijl ze haar hondje uitliet. Een auto is dus, zoals gezegd, beschoten en er gebeuren hier nog rare dingen. Iedereen zegt dat het mannen zijn, die precies driehonderd jaar dood moeten zijn. Blijkbaar stinken ze, alsof ze maanden niet gewassen zijn. Ik krijg hier van brave burgers zulke berichten binnen. Straks ga ik je dochter nog geloven dat die legende van "De Rode Meeuw" waar is en dat kapitein Bruinbaard met zijn mannen terug zijn. Ze hebben de supermarkt overvallen en namen voedsel mee en niet het geld uit de kassa. Blijkbaar interesseert enkel goud en zilver hen. Juwelen namen ze wel mee."

"Dit geloof je zelf niet."

"Nee, maar er zijn waarschijnlijk mafketels die het als dekmantel gebruiken. Het is exact driehonderd drieëndertig jaar geleden dat het schip zonk. Er doen zich veel geruchten de ronde. Ik heb nieuws voor je. We hebben de fiets van je dochter gevonden op het bospad dat ze elke dag naar school neemt."

"En dat zeg je me nu pas!"

De vuurtorenwachter was in alle staten. Zijn grote, lichtbruine ogen leken vuur te spuwen en de commissaris deed spontaan een stap achteruit.

Het was wel iets voor zijn dochter om piraat te spelen, maar rondhangen met een bende criminelen ging een brug te ver. Dat er

overal meldingen kwamen van mensen die lastig gevallen werden door mannen verkleed als piraten, met echte antieke wapens, vond hij nogal vreemd.

Iedereen was formeel: een groep mannen tussen de grosso modo eenentwintig en vijftig jaar, slecht verzorgd en gekleed als piraat, maakten het dorp onveilig

De vuurtorenwachter begreep niet hoe de politie er machteloos op bleef toezien. Hij was er zeker van dat het om een malafide bende ging, die de legende van "De Rode Meeuw" uitbuitte. Hij zag de rij mensen op het politiekantoor langer worden. Allemaal om aangifte te doen van een overval door de piraten.

Elizabeth had haar smartphone weer aangezet en negeerde de gemiste oproepen van haar vader. Ze probeerde een internet connectie te maken, maar merkte dat er geen signaal was in de grot. Het feit dat de piraten onder andere moderne horloges bij hadden, deed haar het ergste vermoeden. Ze was er zich plots van bewust dat ze in het gezelschap van gruwelijke roofovervallers zat, die de buurt onveilig maakten.

De huizen zagen er anders uit en er was veel dat deze mannen niet kenden, maar het schrok hen niet af. Ze waren meedogenloos en Elizabeth beseftte dat ze haar beeld over piraten moest bijstellen. Het waren zuivere criminelen en ze voelde zich minder op haar gemak tussen hen.

Daarom had ze zich wat afgezonderd tussen enkele tonnen. Ze vond niets aantrekkelijk aan het stel dronken idioten, dat haar uitkleedden met hun ogen. Haar troef was dat ze dachten dat ze een heks was en hen in iets kon veranderen.

De enige die daar niet zo zeker van was, was Robin. Ze had door dat hij dwars door haar heen zag en zich wat afzijdig hield. Hij had zich teruggetrokken en poetste zijn wapens, terwijl het voor haar duidelijk was, dat hij iets plande.

Ze voelde aan dat er iets op til was en ze er ongewenst deel van uitmaakte, door zich aan Robin te hechten. Ze beschouwde hem als haar vertrouweling in het hol van de leeuw en wilde vooral niet laten merken, dat ze hem knap en grappig vond.

Ze had gezworen dat ze nooit verliefd zou worden en had dit zeventien jaar lang volgehouden. De jonge piraat leek haar te betoveren. Ze kreeg het warm, toen hij naarst haar kwam zitten.

“Straks liggen ze hier allemaal goed te knorren”, fluisterde hij. “Dan is het tijd om te vertrekken. Ik hoop dat je kan zwemmen, want we moeten door het water. Als ik een manier zou vinden om mijn pistolen droog te houden.”

Elizabeth greep haar rugzak, die heel de tijd op dezelfde plaats had gestaan en haalde er wat plasticen zakjes uit. Ze was hem al bijna vergeten. Het viel haar op dat niemand er aan durfde te komen.

“Stop ze hier in en bindt ze zo goed mogelijk dicht”, stelde ze voor.

“Wat is dat?” vroeg Robin.

“Plastiek. Ik heb altijd pakken zakjes bij. Daar steek ik mijn brooddoos in en dan vergeet ik dat uit mijn rugzak te nemen. Wacht even.”

Ze nam haar brooddoos en haalde er enkele boterhammen met choco uit. Toen ze Robins gezicht zag, gaf ze hem er één.

“Ik begin honger te krijgen”, morde ze.

Robin nam aarzelend een hap van haar boterham en antwoordde: “Eet beter dat op dan wat Soepbeen gaat serveren. Die laatste zou ik als een gifmenger aanzien, moest hij mijn oom niet zijn.”

“Hij kan me niet goed hebben. Is hij jouw oom?”

“Broer van mijn moeder. Jij gaat straks mee. Zijn stem telde niet. Jeremy en Jimmy gingen akkoord.”

“Dat was dat tweetal waar ik je straks mee zag praten?”

Robin knikte en vroeg of hij nog een hap mocht, waarna Elizabeth teken deed dat hij heel de boterham mocht hebben, terwijl ze zelf de andere opat.

“Je houdt die andere kerel in de gaten”, merkte ze verder op, terwijl haar blik onbewust naar de jonge piraat wat verder in de hoek ging.

“Heeft zijn reden. Hij gaat niet mee, maar ik denk dat ik een andere mening over hem heb, dan Jeremy”, bekende Robin. “Ik vind het jammer om hem hier te laten, maar ik hoop dat Tobias hier weg geraakt. We zouden hem kunnen gebruiken, maar mijn ... maatje vertrekt niet zonder Jeremy en als we Jeremy en Tobias samen meenemen, weet iedereen van het plan, want dan gaan die ruzie maken om een dode wakker te krijgen.”

Jeremy hoopte dat iedereen dronken genoeg werd om in te dommelen. Zelf hadden hij, de scheepskok, Robin en Jennifer, die zich als scheepsjongen Jimmy vermomde, hun bekers met water gevuld en deden alsof ze mee dronken werden. Ze wisten dat er wat in gemengd was.

“Robin en dat vreemde meisje lijken graag samen te zitten”, merkte Jeremy op.

“Laat hen. Ik denk niet dat ze ons kwaad gezind is”, antwoordde Jennifer.

“Soepbeen moet haar niet”, wierp Jeremy tegen. “Dit wordt riskant. We moeten hier weg en Tobias is nog bij zijn positieven. Waarom wilde Robin hem meenemen?”

“De tijd dat jullie nog vrienden waren, was aangenamer”, zuchtte Jennifer. “Ik zou het leuk vinden, dat we voorgoed van je vader verlost geraken. Daarnaast denk ik het mijne. Het klikt tussen mijn broertje en dat meisje.”

“Robin en meisjes, dat zou nieuw zijn”, morde Jeremy. “Je weet hoe hij er over denkt. Normaal gaat hij lopen, als er één naar hem kijkt.”

“Ze heeft wel gelijk dat alles er anders uitziet”, zei Jennifer. “Als dit het jaar 2013 is, zoals zij beweert, denk ik dat we ons zullen moeten aanpassen.”

“De mensen waren nog altijd even bang, als ze aangevallen worden, volgens de mannen hier.”

“Wil jij zo blijven leven?”

Jeremy schudde zijn hoofd en hield zich in om zijn arm niet rond haar middel te leggen. Het was niet altijd even leuk om zijn vrouw vermomd mee aan boord te hebben. Hij wist hoe zijn vader tegenover vrouwen aan boord stond en was er zich van bewust dat niet alle mannen even hoffelijk voor haar zouden zijn.

Ondanks haar kleine, tengere gestalte kon ze haar mannetje staan. Ze had hem overtuigd en zolang niemand aan boord wist wie ze was, kon hij er mee leven. Zijn vader was woest toen hij ontdekte dat zijn zoon achter zijn rug getrouwd was, maar geloofde nog steeds dat zijn schoondochter op zijn terugkomst zat te wachten in Port Royal. Hij had geen idee dat het de vinnige kleine piraat was, die niemand voor een vrouw aanzag.

Jennifer voelde zich best veilig in haar vermomming. Enkel haar man, haar broer en haar oom, die als kok fungeerde, kenden haar geheim en zwegen als een graf. Het idee dat ze onbewust haar schoonvader terroriseerde door hem, volgens zijn oude bijgeloof ongeluk, te bezorgen, stemde haar extra vrolijk.

Zij had alle reden om de kapitein te haten, maar werd enkele jaren daarvoor prompt verliefd op zijn zoon. Zij en Jeremy hadden op de zeven jaar die ze samen waren, genoeg meegemaakt, om te beseffen

dat ze niet meer zonder elkaar konden. De kapitein had het moeilijk met hun relatie en probeerde die nog steeds te ontkennen.

Soepbeen keek verveeld toe, terwijl hij merkte dat Elizabeth en Robin de pistolen aan het inpakken waren in een hem vreemde materie en dat Elizabeth er enkele in haar rugzak stak, samen met extra kruid en kogels.

Jeremy wist niet wat hij er van moest denken, maar zijn vader ging niet uitvaren, zolang het vreemde meisje aan boord was. Hij moest zijn plan uitvoeren en besloot dat Elizabeth al teveel wist om haar niet mee te nemen.

Het verwonderde hem dat juist Robin, die hij als extra wantrouwig kende, opeens zo open was. Zijn vrouw had gelijk. Hij legde zich er bij neer, dat Robin graag bij Elizabeth was. Het drong tot hem door dat hij ook van meisjes ging lopen, tot hij Jennifer ontmoette.

Het werd donker. De vuurtorenwachter had zich neergezet en keek naar de lampen van de toren die draaiden. Zijn dochter deed de avond ervoor raar. Ze moest iets gezien hebben, maar weigerde te praten. Wat zat haar dwars?

Hij greep een glas whisky en voelde zich radeloos. Waarom belde ze niet? Hij had er geen idee van dat op dat moment haar smartphone in een plastic zak zat om deze droog te houden, terwijl ze via een touw van boord klom, samen met de andere voortvluchtige piraten, om hierna naar de uitgang van de grot te zwemmen.

Elizabeth vond het ontroerend hoe Robin de tas waar zijn tamme rat in zat, goed droog probeerde te houden boven water, nadat ze hem uitgelegd had dat het diertje in plastic kon stikken. Ze begon zich ongemakkelijk te voelen in de aanwezigheid van de andere piraten. Het viel haar op dat Robin niet van haar zijde week en altijd een hand op een schietklaar, geladen pistool hield.

Bij de kok had ze haar bedenkingen, maar ze vermoedde dat hij bij het gezelschap hoorde voor een reden. De zoon van de kapitein leek haar als iets oudere, beste vriend van Robin in orde, maar op de andere jongen kon ze weinig staat maken.

Ze had echt niet door dat ze niet de enige vrouw in het gezelschap was en was opgelucht dat ze na een eindje zwemmen terug op het droge geraakte. Zwemmen met kleren aan en een rugzak op de schouders was iets anders dan in badpak in een zwembad.

Tevreden liet ze zich door Robin aan land trekken en merkte dat ze de grot uit waren, waarbij ze de weg naar huis herkende. Liefst wilde ze

haar vader bellen en vragen of ze enkele vrienden mee mocht brengen, toen het tot haar door drong, dat hij hoogst waarschijnlijk niet opgezet ging zijn met vier zeventiende-eeuwse piraten, een rat en een meeuw.

Ze zag de grote vogel, die heel de tijd meevlogen had, zich rustig naast zijn baasje zette en zijn veren begon schoon te maken.

"We moeten verder en uit deze natte kleren zien te geraken", merkte Jeremy op, terwijl hij even achter zich keek.

"Ze slapen erg diep", zuchtte de andere piraat, die Elizabeth als Jimmy aanzag.

"Weet je wel wat ik in het eten gedraaid heb?" morde Soepbeen, die op land kroop en uitgeput was.

"Oom Henry", grinnikte Robin opeens. "We weten allemaal wat je in je schild voert, maar jouw kooksels zijn niet te eten! Ik denk dat ik liever verhonger."

"Oom Henry?" vroeg Elizabeth verbaasd. Ze had geen idee wat ze moest denken, toen ze Jeremy zijn arm om Jimmy zag slaan en het tweetal begon te kussen.

Jeremy merkte dat het meisje hem vreemd bekeek, waarna Jimmy zijn muts afgooide en lange, golvende blonde haren liet zien. Met iets hogere stem grinnikte hij: "Ik ben Jennifer. Buiten dit gezelschap wist niemand dat. Laat ik even zeggen wat mijn positie is tegenover deze mannen. Jeremy is mijn man, Henry, bekend als kok Soepbeen is de broer van mijn moeder en Robin is mijn broertje. Ik was even blij niet de enige vrouw aan boord te zijn."

Nu pas zag Elizabeth dat Jimmy geen jongen was en viel zowat achterover. Ze merkte dat Jennifer en Robin beide dezelfde indringende, blauwe ogen en lange, golvende blonde, haren hadden. Je kon goed zien dat ze broer en zus waren.

"Nu weet je het", grinnikte Robin. "Ik werkte met mijn oom, mijn zus en mijn schoonbroer al een tijdje samen om te ontsnappen."

"Jullie zijn me wat!" snauwde Elizabeth. "Ik moet even uitvissen hoe ik dit aan mijn vader ga proberen duidelijk te maken. Eigenlijk weet ik zelfs niet hoe ik jullie bij mij te logeren moet leggen, maar als je het huis bij de vuurtoren kan vinden ..."

"Ik blijf liever uit het zicht", bekende Jeremy. "Ik weet dat Soepbeen iedereen daar half vergiftigd heeft. Zijn moeder was goed met kruiden en we gaan voorlopig niet gevolgd worden. Laten we in de bossen een vuur maken en opdrogen. Als jij naar huis wilt, zal ik je niet tegenhouden. Ik vertrouw er op dat je ons niet gaat verraden."

Elizabeth dacht even na. Haar vader ging haar missen en in alle staten zijn, maar ze besloot dat ze hem beter nog wanhopiger kon maken door een nachtje weg te blijven en haar nieuwe vrienden beter kon leren kennen. Als haar vader echt ten einde raad was, ging hij hen wel aanvaarden, besloot ze.

"Ik blijf liever bij jullie", bekende ze. "Mijn vader zal zich wel zonder mij redden."

"Je spreekt niet over je moeder", merkte Robin plots op.

"Die stierf toen ik nog klein was aan een zware ziekte", zuchtte Elizabeth, die niet wilde vertellen dat haar moeder gestorven was, omdat ze haar behandelingen tegen kanker stopzette om haar een gezond leven te gunnen.

Ze merkte dat het gezelschap met haar meevoelde en Jennifer zei opeens: "De dood van mijn vader was één van mijn eerste herinneringen. De kapitein haatte hem. Het was zijn concurrent. Hij schoot hem door het hoofd, terwijl ik er bij stond als driejarig meisje aan de rokken van mijn hoogzwangere moeder. Ik heb heel mijn leven wraak willen nemen op Thomas Brown, maar heb moeten inzien dat ik anders denk over zijn zoon. Mijn moeder heeft zich recht gehouden en ik heb gezworen dat ik niet onder ging doen voor mannen. Wel, je ziet het ..."

"Ik was er bij en niet bij", ging Robin verder. "Ik ben enkele dagen later geboren, waarschijnlijk iets te vroeg, omdat mijn moeder door de dood van mijn vader compleet op was. Oom Henry heeft ons recht gehouden."

"En ik ben een dokter en geen kok", grinnikte Soepbeen. "Ik weet niet hoe de mannen me getolereerd hebben, maar ik denk dat ik vooral wist hoe ik ze in leven moest houden en niet hoe ik iets lekker moest serveren. In sommige gevallen beklag ik me dat."

De man begon Elizabeth minder te wantrouwen. Ze liep met de piraten mee en merkte dat ze Jennifer waardeerde. Eindelijk had ze zielsverwanten gevonden. Ze wist dat de moedige, jonge vrouw niet gekozen had om verliefd te worden op de zoon van de man die haar vader vermoordde.

Opeens ging er een lichtje in haar branden. Ze wist dat Thomas Brown zijn vijand uitgeschakeld had, in het begin van 1662, dus achttien jaar voor zijn schip verdween. Dat was kapitein Stephan Hawke en ze wist dat hij deze een kogel door het hoofd moest geschoten hebben onder het oog van zijn dochttertje en hoogzwangere vrouw. Nu wist ze waar die kinderen waren.

Ze beseftte dat Jennifer het dochtertje was dat de moord op haar vader zag, terwijl Robin enkele dagen daarna geboren was. Ze vermoedde dat ze voor een reden op "De Rode Meeuw" waren.

Na een tijdje stappen in het bos, stopte het gezelschap. Elizabeth merkte dat haar natte jeans niet gemakkelijk zat. Onderweg hadden ze takken verzameld. Het werd tijd om halt te houden en het vuur aan te steken.

Iedereen zette zich neer bij de knetterende vlammen en Elizabeth merkte dat ze niet naar huis wilde. Ze begon het gezelschap te waarderen en beseftte dat Soepbeen, die Henry Stark heette, begon bij te draaien. Ze zag dat vooral Jennifer door had dat ze heel de tijd naast Robin gelopen had.

Het was alsof de mysterieuze, vrouwelijke piraat haar gedachten kon lezen. Ze ervoer het alsof ze voor het eerst in haar leven een echte hartsvriendin gevonden had. De meisjes in haar klas lachten haar altijd uit en ze was het echt beu dat haar vader haar met de dochter van de commissaris liet optrekken. Deze was een klein jaar ouder dan zichzelf. Ze haatte dat meisje door en door. Ze kon haar niet vertrouwen en de meisjes vond ze op één na ook truttig en oppervlakkig.

Jennifer was een ander kaliber. Ze was iets ouder dan Elizabeth, die uitrekende aan de hand van de data die ze had, dat Jennifer eenentwintig was. Haar uitstraling dwong respect af. Het viel Elizabeth meteen op dat haar leven niet zorgeloos en zonder pijn verlopen was.

Wat de dochter van de vuurtorenwachter ergerde, was de houding van sommige meisje tegenover jongens. Ze leken die als gebruiksvoorwerpen te aanzien. Zelf voelde ze er niets voor om deel uit te maken van dat wereldje, maar nu kreeg ze het gevoel omringd te zijn door mensen die tot diepere emoties in staat waren. Ze wilde geen glitter en glamour. Ze wilde niet de populaire kerels. Die spraken haar niet aan. Soms was ze liever alleen dan in gezelschap.

Nu voelde ze zich niet alleen. Ze was omringd door mensen met een verhaal. Het was niet altijd even fraai, maar het was waar en geleefd. Het was geen glitter om uit blinken. Deze mensen waren oprecht. Het waren echte piraten van meer dan driehonderd jaar oud.

Elizabeth kreeg het gevoel dat ze te laat geboren was. Ze wilde maar al te graag samen met deze mensen opgetrokken hebben in hun tijd. De vervloekte tijdsreis van de kapitein kon tegen hem keren.

Het gezelschap zette zich samen rond het kampvuur en Elizabeth merkte dat ze het koud had in haar natte kleren. Iedereen was doorweekt, behalve Robins dieren. De rat en de meeuw waren droog, net als de pistolen die ze uit het plastic haalde.

"Mensen, ik val om van vermoeidheid en zou graag een eigen plek opzoeken", liet Soepbeen weten.

"Om van je zeemeermin te dromen?" pikte Robin er geamuseerd op in.

"Jouw natte dromen gaan me geen barst aan, maar ik zweer je ..."

De scheepskok staakte zijn woorden, toen iedereen hem afwachtend aankeek en liep toen hoofdschuddend weg.

"We moeten echt uit onze doorweekte kleren", grinnikte Jeremy. "We laten hem zijn fantasie, maar ik denk dat ik me liever terugtrek met mijn vrouw."

"Doe wat jullie niet kunnen laten", grinnikte Robin, die zijn wapens nakeek.

"Broertje, ik denk dat je je rust kan gebruiken", merkte Jennifer op, terwijl ze samen met Jeremy opstond.

"Ik besef net dat ik driehonderd drieëndertig jaar niet geslapen heb", merkte Robin op. "Ik val zowat omver, maar ik red me wel."

"Niemand moet vannacht de wacht houden", zei Jeremy. "Slaapwel, iedereen."

Elizabeth en Robin wensten Jeremy en Jennifer een goede nachtrust, terwijl ze tussen de struiken verdwenen.

Robin keek Elizabeth even aan en merkte op: "Die twee gaan hun natte spullen uit doen en ik geef toe dat ik hetzelfde verlang. Alleen wil ik niet weten wat ze verder uitspoken."

Hierna trok hij zijn lange laarzen uit en kiepte het water er uit, waarna hij de sjaal en riemen om zijn middel, waar zijn wapens in hingen los wikkelde, gevolgd door zijn vest en hemd, waarna hij ook zijn broek uittrok en in zijn onderbroek naast haar zat.

"Je zal merken dat je het warmer gaat hebben zonder je koude, natte kleren", zuchtte hij.

Ze wist dat hij gelijk had en merkte op dat zijn gespierde lichaam vol littekens stond, waarvan de opvallendste op zijn borst en buik. Die waren lelijk toegetakeld. Sommige plaatsen waren meer litteken dan huid.

Hij merkte dat ze er naar keek en verklaarde: "Ik herinner me er nog weinig van. Een kanonskogel raakte het schip en splinters vlogen in het rond. Ik ben geraakt door het hout dat aan hoge snelheid rond vloog. Volgens mijn oom zag hij mijn hart letterlijk in mijn borst slaan en heeft

hij mijn darmen er terug in kunnen duwen. Ik denk dat ik even tussen leven en dood zweefde. Pas enkele weken later kwam ik terug bij bewustzijn."

Elizabeth slikte even. Hij merkte dat ze bibberde, waarna ze vroeg: "Moet ik echt mijn natte kleren uitdoen?"

"Moeten niet, maar als je niet graag ziek wordt ..."

Elizabeth besloot dat ze nog ondergoed aan had en trok eerst haar doorweekte sneakers uit, gevolgd door haar doornatte sokken. Ze maakte haar jeans los en trok deze voorzichtig uit, zonder haar slipje mee te trekken en daarna volgde haar druipende T-shirt. Ze merkte dat haar bh ook kloddernat was.

Ze voelde de hitte van het vuur op haar huid, observeerde de spelende vlammen en merkte dat Robin naar haar keek.

"Sorry dat ik zo een lelijk, dik zwijn ben", zei ze.

"Wat?" vroeg Robin verwonderd. "Ik vind je niet dik. Mijn zus is gewoon te mager. Met jou is niets mis, maar je draagt wel een raar korset."

"Dat is mijn bh", merkte Elizabeth op. "Die steunt mijn borsten."

Het kledingstuk was zo doorweekt was, dat het doorscheen. Ze maakte haar lange, rode haren los en bedekte er haar borsten mee.

Robin schudde zijn hoofd en bekende: "Mag ik even eerlijk tegen je zijn?"

"Wat?"

"Door al die pogingen van je om zedig te blijven, trek je mijn aandacht extra naar plaatsen waar je het misschien niet wil."

Elizabeth begon te blozen en merkte op: "Wat moet ik nu doen?"

Robin haalde zijn schouders op en zei: "Ik geef toe dat ik mannelijk ben. Vergeef het me. Ik wil je niks misdoen, maar het zeggen."

Ze merkte dat hij alle moeite van de wereld deed om van haar weg te kijken, besepte dat ze samen met hem halfnaakt aan een kampvuur zat en hem amper kende, maar dat ze zich op haar gemak voelde bij hem.

"Denk je dat onze kleren morgen goed droog gaan zijn?" vroeg ze.

"Ik hoop het, maar zou ze niet te dicht bij het vuur leggen."

Ze moesten er beide om lachen. Elizabeth vond hem grappig. Het feit dat hij haar vertrouwde, vond ze erg positief.

"Ik zou je aan mijn vader willen voorstellen", zuchtte ze. "Alleen weet ik niet of dat zo een goed idee is. Ik denk dat hij van plan is om elke kerel die verkeerd naar mij kijkt neer te knallen en hij heeft een arsenaal wapens. Ik denk enkel dat zijn pistolen niet meer met die van jou te vergelijken zijn. Naast vuurtorenwachter is hij ook schietinstructeur. Hij werkt zo onder andere samen met de politie. De commissaris is zijn

beste vriend. Hij wil dat ik met diens dochter rondhang. Ik kan dat meisje niet uitstaan. Daarom probeer ik hem even te ontwijken. Momenteel hebben we wapens, waarmee we het schip in één klap kunnen vernietigen.”

“Alsof dat een slechte zaak zou zijn. Denk je echt dat op Jeremy, mijn oom en mijn zus na, die mannen mijn vrienden zijn? Of ... mis ik Tobias hier nog. Die mag van mij nog gered worden. De rest kan me gestolen worden.”

Hij keek haar indringend aan en ze merkte op: “Ik denk dat je ze haat.” Robin knikte en bevestigde: “Het zijn een bende apen, die enkel met hun ego bezig zijn. Ik ben verre van heilig, maar heb mijn grenzen. Ik ben er niet fier op dat ik een piraat ben. Jij hebt er blijkbaar een vertekend zicht op. Ja, ik stond klaar om wie verkeerd naar je keek af te knallen, omdat ik weet tot wat die beesten in staat zijn. Misschien is het omdat ik mijn zus mee aan boord verborg, maar als het op vrouwen aankomt, klap ik dicht. Hoogst waarschijnlijk zullen ze me als een loser beschouwen, omdat ik ze als gelijkwaardig wil aanzien. Ik snap hen soms niet, daarmee bedoel ik zowel de mannen, als vrouwen.”

Elizabeth merkte dat hij ergens mee zat. Zijn hand greep naar de kruik rum die ze meegenomen hadden. Ze besloot te wachten tot hij klaar was om zijn verhaal verder te vertellen. Ze had geen idee hoe ze hem kon aanvoelen, maar hij keek haar even met een indringende blik aan, nam een slok en overhandigde haar de kruik.

“Vergeef me dat ik soms mezelf half dood zou drinken”, vervolgde hij. “Maar ik wil soms vergeten wat er aan boord gebeurd, of aan land. De kapitein heeft gelijk dat vrouwen aan boord ongeluk brengen ... voor die vrouwen. Ik weet nog goed dat ik pas aan boord was. Ik was net twaalf, toen de kapitein mijn moeder, die na de dood van mijn vader het moeilijk had om de eindjes aan elkaar te knopen, voor een keuze stelde. Ze kon in een bordeel gaan werken, of mij aan hem verhuren. Ik wilde mijn moeder helpen door zelf te kiezen om me bij de kapitein aan te sluiten. Ik heb leren vechten en ik denk dat ik niet meer weet hoeveel mensen ik neergelegd heb, maar ik weet wel wie de eerste is en waarom.”

Hij staaarde even voor zich uit en nam nog een slok, nadat Elizabeth hem de kruik terug gaf. Ze was zo geconcentreerd naar hem aan het luisteren, dat ze even niet meer wist of ze zelf een slok van het bittere, brandende goedje gedronken had.

“Ik was enkele weken aan boord en er was een man, die Jack heette. Ik wist eerst niet waarom, maar ik haatte die kerel op het eerste zicht”, verklaarde Robin, waarna hij nog enkele teugen rum nam.

“Neem je tijd. Ik luister”, zei Elizabeth, die door had dat het voor hem moeilijk was om zijn ziel bloot te leggen. Ze stelde vast dat hij veel opkropte en moeilijk zijn gevoelens kon uiten. Er was in zijn leven nooit plaats voor geweest.

Robin keek haar even aan en legde verder uit: “Jack was een monster. Het was de eerste keer dat ik Port Royal verlaten had in heel mijn leven. We waren op Hispaniola aangemeerd. Die avond vergeet ik gewoon nooit. De mannen waren aan land geweest. Mij zei het weinig en ik bleef aan boord, samen met Jeremy. Mijn zus was er toen niet bij. Zij was toen nog bij mijn moeder, maar zij en Jeremy waren al samen. De mannen kwamen terug. Ze waren stomdronken en hadden hun buit bij. Het was een jong meisje. Ik denk dat ze amper ouder was als ikzelf. Ik wil niet weten wat ze allemaal met haar gedaan hebben, maar ik verschool me samen met Jeremy benedendeks. We hoorden haar krijsen en gillen. Het werd me teveel. Ik voelde me een lafaard en ging naar boven kijken. Ze lag naakt en gekneusd op het dek. Ze kon nog amper lopen en Jack vond het nog niet genoeg. Hij goot rum over haar en stak haar levend in brand. De kapitein kwam toen tussenbeide, niet omdat hij met dat meisje iets inzatz, maar omdat er illegaal vuur aan boord gestookt werd. Ze werd als een vuurbal overboord gegooid. Ik kon die nacht niet slapen. Het toeval wilde dat Jack naast mij kwam liggen in de slaapruijnte. Ik heb niet getwijfeld en een mes door zijn keel gehaald, toen hij zich neerlegde. Dat was de eerste mens die ik ooit doodde. Daarna weet ik het niet meer.”

Onbewust merkte Elizabeth dat ze haar hand op zijn schouder legde, waarna hij die dankbaar greep. Ze wilde niet weten wat hij moest doorstaan. Hij bekende: “Een paar maanden later kwamen we terug aan in Port Royal. Jeremy trouwde met mijn zus. Ze vermoemde zich later als jongen en kwam mee aan boord, nadat het noodlot hen dichter bij elkaar dreef. Dat laat ik hen liever zelf vertellen. Je wilt niet weten hoe ik me daar bij voelde. De kapitein kwam te weten dat zijn zoon getrouwd was met de dochter van zijn vroegere vijand. Dat was vuurwerk aan boord. Moest hij geweten hebben dat Jennifer mee aan boord was ... Ik weet dat ik mijn moeder nu nooit meer zal zien en dat ik haar altijd zal blijven missen. De kapitein kan gelijk hebben, dat ik een hopeloos moederskindje ben. Hij heeft me in ieder geval vrijuit laten gaan voor de moord op Jack, want die werkte al een tijdje op zijn